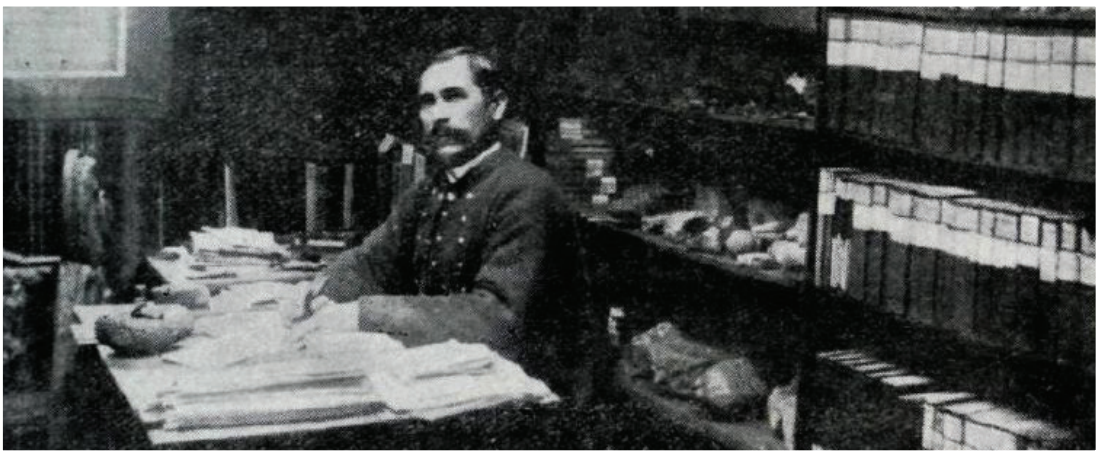

Komandi partur

Í komandi parti greiðir Kristian Djurhuus m.a. frá, at hann stuðlaði kravinum hjá arbeidarum at fáa lönina í hondina.

Jóannes Patursson á síni skrivstovu. Hann og Kristian drógu ikki altíð somu línu.

brúnna og greiddi frá, at hann var skiparin. Eg segði honum, at hann var skuldbettur fyri at hava skotið við skørpum móti málum í býnum, og at hann hevði rakt eini hús. Tað var bara heppið, at eingin var raktur.

Viðkomandi viðgekk eisini, at tað var hann, sum hevði skotið. Hann helt, at onkur frá landi hevði ætlað at troka seg umborð hjá honum, og hetta var tí eitt ávaringarskot. Eg segði honum, at nú fór eg í land við hansara skotvápnum, og um ikki meira hendi, so skuldi hann sleppa við eini bót fyri ófrið. Hann fekk eisini boð um at mæta á míni skrivstovu morgunin eftir.

Hann mætti eisini sum ásett saman við sínum umboðsmanni. Hann fekk eina bót, sum hann rindaði beinanvegin. Hann bað um at fáa rifluna aftur, men hesum noktaði eg. Eg havi hana enn.

Eg fekk annars upplýst, at skiparin hevði luttikið í fyrra heimsbardaga, og at hann ofta var frá sær sjálvum. Hann sá "spøkilsir", tá ið hann hevði drukkið, og tá kundi hann nýta byrsuna uttan skil. Eg helt tó ikki, at hann var drukkin hetta kvöldið. Hann virkaði ógvuliga nervøs og spentur, og hann skalv sum eitt bókablað.

Grønlandsmálið spókti framvegis

Í Tingakrossi var í november ein grein um eitt føroyskt skip, sum ein sunnudag hevði verið inni í Godthaab. Tá ið manningin frætti, at tað skuldi vera gudstænasta við donskum presti, bóðu teir um loyvi at fara í kirkju, men svarið var korta nei frá fútanum, Svane.

Eg fekk ongantíð upplárað, um hetta veruliga var rætt. Men um so var, so var hetta ein tápulig og vanvirðislig hending.

Víst var tað stóðan hjá Stauning og donsku stjórnini, at upprunafólkið í Grønlandi skuldi verjast fyri fremmanda ávirkan. Men spurningur er, hvussu nógv hetta sjónarmið er vert, har útsendir danir fórdu seg fram uttan atlit til upprunafólkið.

Skarnið skuldi kannast

Tann 22. november var eg í Hovi saman við økislækninum, Rasmussen, og sóknarfútan í Vági fyri at boða fólkinum har frá, at tey máttu lata heilsumyndugleikunum royndir av teirra skarni, so tað kundu sendast til starvsstovu í Keypmannahavn til kanningar fyri bakteriar. Orsøkin var tann, at í fleiri ár vóru fleiri tilburðir av tyfus í bygðini, og tað kundi vera ótti fyri, at millum bygðarfólkið vóru frískir smittuberarar.

Tey flestu í bygðini skiltu hetta væl, og teir vildu gjarna vera við

hann einsamallur í Skúvoy. Nú skuldi hann halda jól hjá soninum Hákuni, sum var lærari í Klaksvík. Hann skuldi við Smiril umvegis Tvøroyri til Klaksvíkar. Men vegna vánaligt veður strandaði hann á Tvøroyri á jolum. Tí kom hann at halda jól hjá okkum. Vit gjørdur eisini, hvat vit kundu, fyri at gera honum jólini so hugnaligt sum gjørligt. Johan Hendrik var ikki nakar keðiligur gestur. Hann dugdi væl at greiða frá, og synirnir lurtaðu við áhuga eftir honum.

Ein dramatisk søga var úr

Tað var ikki unnligt at ganga millum Hvalba og Tvøroyri sum framvið Káragjógv, tá ið tað var nýmáni.

til at upplára hesa sjúku.

Óvæntaður jólagestur

Nýggjárstaftan gjørdi eg eitt lítið upprit um farna árið. Fyrst skal sigast, at Várharra hevur signað okkum stórliga.

Fyri føroyska samfelagið hevur eisini gingist væl. Fiskaprisirnir eru hækkaðir 25-33% í mun til árið frammanundan.

Politiskt hevur árið verið merkt av, at sambandsflokkurin hevur havt reinan meiriluta á tingi.

Á jolum 1933 fingur vit ein óvæntaðan gest. Tað var Johan Hendrik Poulsen úr Skúvoy, sum hevði verið giftur við systkinabarn pápa mín, Armgard í Áarstovu. Hon doyði, meðan børnini, Hákun og Edith, vóru smá. Tey fingur eftirnavnið hjá mammuni, Djurhuus. Johan Hendrik var fiskimaður og húsmáður. Børnini vóru farin heimani frá, so nú búði

og biðið fólk, og hann fór á nátt aftur til Tvøroyri úr Hvalba.

Hann hevði víst hoyrt, at við nýmána var tað ikki ráðiligt at ganga í fjøllunum, men slíkum trúði hann ikki.

Men eina ferð á leiðini, tá hoyrði hann floytan. Hann hugsaði, at hetta kanska var onkur røktingarmaður, sum var í haganum, og sum nú floytaði eftir seyðahundinum. Men tá hann løtu seinni aftur hoyrði floytan uttan at siggja ella hoyra nakran mann, varð hann illa við. Hann hevði ein dolk uppi á sær og tók hann fram, samstundis sum hann rópti, at hann vildi verja seg við dolkinum, um onkur vildi gera seg inn á hann, samstundis sum hann rópti, at hann var í lógligum ørindum. Beinanvegin hoyrði hann eina rødd, sum svaraði honum: "Gakk tú bara", men hann sá einki. Hann kom skakaður heim og lovaði sær sjálvum, at hann ikki fór aftur á fjøllini á náttartíð.

Kommunulæknin Vanborg hevði eisini upplivað okkurt merkiligt á fjøllunum á náttartíð, og tað ergraði hann, at hann ikki kundi finna eina náttúruliga frageiðing.

Hann hevði havt viðtalu í Hvalba, og hann var vanliga ikki liðugur fyrr enn á midnátt, tá hann fór aftur til Tvøroyrar. Fólk í Hvalba ráddu honum frá at fara einsamallur. Hann kundi koma til skaða, og so var tað tað ónáttúrliga. Men hetta tók hann ikki so tungt. Men so var tað eina náttina, tá sá hann knappliga eina ljósglæmu, sum tyktist at koma frá onkrum aftanfyrir hann. Hann hugsaði fyrst, at hetta var ein maður sum kom aftaná hann við eini lummalykt. Hann vendi sær og sá einki. So hugsaði hann, at hetta mundi hava onkra náttúruliga forkláring og helt leiðina fram. Men beinanvegin var ljósið

aftur, men tað var framvegis einki at siggja. So hann helt fram leiðina til Tvøroyri. Men hann undraðist framvegis um, hvat hetta kundi vera.

Presturin Vilhelm hevði eisini sagt Margrethu, at á Hvalbiarfjøllum var ikki alt, sum tað eigur at vera.

Konubrot á útróðri

Tann 4. januar skuldi 75 ára gamla Anna Sofie Wang í Froðba fara til gravar, men veðrið var so vánaligt, at jarðarferðin varð útsett til dagin eftir.

Presturin Gullak Gullaksen helt eina hugtakandi talu yvir deyðu konuna. Hann mintist hana, sum eina kvinnu við "sjælden energi og dygtighed". Hon var ung, tá ið hon fyrstu ferð bleiv einkja. Hon átti fleiri smá børn, og tá var einki sum æt almanna-hjálp. Einasti móguleiki var at fara "á kommununa", men tað vildi hon ikki.

Hon skaffaði sær sess á einum áttamannafari, og tveir vetrar róði hon út við tí, og hennara partur á ikki eftir. Hon var við í mongum baldruta andróðri.

Hon var eisini til arbeiðis í Íslandi fyri at lívbjarga sær og sín-um.

Hon var røsk at forvinna pening til dagsins krøv. Hon var av tí gamla skúlanum, og vildi ikki fáa skuld. Tað er fortalt mær, at hon á heysti í bølamykrri fór í fjøruna í Hvannhaga at veiða svøvnskarv. Hetta kallast skarvur, sum um næturnar kundi standa og sova. Verður gingið varisliga kann ein taka teir í svøvn og kippa teir. Her kundi Anna Sofia útvega sínum børnum nógvar máltíðir.

Hon giftist aftur 70 ára gomul við Julius Wang, sum var einkjumaður. Tingakrossur hevði eisini vøkur minningarorð um hana.

Johan Hendrik úr Skúvoy var ein hugnaligur gestur, sum visti nógv at siga frá.